Lieta Nr. A420458313

(A4583-13/1)

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA

RĪGAS TIESU NAMS

SPRIEDUMS

LATVIJAS TAUTAS VĀRDĀ

Rīgā 2014. gada 2. janvārī

Administratīvā rajona tiesa

šādā sastāvā: tiesnese I. Freimane,

piedaloties pieteicējam /pers. C/ un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Ieslodzījuma vietu pārvaldes pārstāvim /pers. D/,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc /pers. C/ (turpmāk – Pieteicējs) pieteikuma par Ieslodzījuma vietu pārvaldes (turpmāk tekstā – IVP) 2013. gada 20. augusta lēmuma Nr. 1/15.2-M2270 atcelšanu un par personiskā un morālā kaitējuma atlīdzināšanu 42 686,15 *euro* (30 000 latu) apmērā.

Aprakstošā daļa

[1] 2013. gada 12. aprīlī Daugavgrīvas cietuma priekšnieka pienākumu izpildītājs piemēroja Pieteicējam disciplinārsodu – ievietošanu soda izolatorā uz 12 diennaktīm – par atteikšanos uzturēties ierādītajā dzīvojamajā kamerā.

[2] Pieteicējs apstrīdēja lēmumu par soda piemērošanu un lūdza atlīdzināt nodarīto morālo un personisko kaitējumu 42 686,15 *euro* (30 000 latu) apmērā. Izskatot iesniegumu, IVP priekšniece 2013. gada 20. augustā nolēma atzīt par tiesisku Daugavgrīvas cietuma 2013. gada 12. aprīļa lēmumu un atteikt Pieteicējam izdot administratīvo aktu par kaitējuma atlīdzināšanu. IVP lēmumā norādīti turpmāk minētie apsvērumi.

[2.1] Pieteicējs neapstrīd, ka atteicās atrasties kamerā kopā ar citu ieslodzīto. Cietuma administrācijai ir ar tiesību normu regulētas tiesības noteikt, kurā kamerā notiesātajam jāuzturas, un notiesātajam nav tiesību atteikties uzturēties minētajā kamerā.

[2.2] Pirms Pieteicēja pārvietošanas ar viņu notika saruna, kurā uzdots jautājums, vai viņam ir zināmi ieslodzītie, ar kuriem var rasties konflikti, un Pieteicējs nenosauca nevienu personu, ar kuru viņam varētu būt konfliktsituācija. Tādēļ kritiski vērtējams Pieteicēja minētais, ka viņam nebija psiholoģiskās saderības ar citu ieslodzīto.

[2.3] Konkrētajā gadījumā nav konstatēts Daugavgrīvas cietuma administrācijas prettiesisks administratīvais akts vai faktiskā rīcība, līdz ar to nav konstatēts kaitējums.

[3] 2013. gada 29. augustā tiesā saņemts Pieteicēja pieteikums. Ar tiesneses lēmumu ierosināta lieta par IVP 2013. gada 20. augusta lēmuma Nr. 1/15.2-M2270 atcelšanu un par personiskā un morālā kaitējuma atlīdzināšanu 42 686,15 *euro* (30 000 latu) apmērā.

Pieteikumā izteikti turpmāk minētie iebildumi.

[3.1] Kad Pieteicēju pārveda uz /numurs/. kameru, viņš ziņoja uzraugam, ka atsakās uzturēties jaunajā kamerā, jo ar tur esošo ieslodzīto viņš atsakās atrasties vienā kamerā psiholoģiskās nesaderības dēļ, turklāt uz jauno kameru viņu pārveda bez jebkāda iemesla.

[3.2] Neatbilst patiesībai ziņojumā norādītais, ka Pieteicējs draudējis salauzt cietuma īpašumu. Tāpat viņš nedomāja uzsākt konfliktsituāciju ar kamerā esošo ieslodzīto, bet gan mēģināja mierīgā veidā panākt situācijas atrisinājumu.

[3.3] Turklāt Pieteicējam nebija spēkā esošu disciplinārsodu, savukārt tas, ka viņam nācās atteikties no uzturēšanās kamerā, bija amatpersonas provokatīvās rīcības rezultāts.

[3.4] Cietuma administrācijai bija iespējas piemērot citu soda veidu.

[3.5] Pieteicējam šķiet nepamatoti, ka otra ieslodzītā, kas atradās /numurs/. kamerā, teiktajam tiek piešķirta lielāka ticamības pakāpe, jo ieslodzītais ir cietuma administrācijai īpaši pakļauta persona, kas ir viegli ietekmējama. Turklāt minētais ieslodzītais pats nosauca Pieteicējam savus datus, lai viņu varētu minēt sūdzībā kā liecinieku tam, ka administrācija ignorēja Pieteicēja lūgumus.

[3.6] Pieteicējam ir nodarīts būtisks morāls kaitējums 21 343,08 *euro* (15 000 latu) apmērā un personiskais kaitējums 21 343,08 *euro* (15 000 latu) apmērā. Kaitējums izpaudās kā veselības pasliktināšanās, nervozitātes paaugstināšanās un bezmiegs, ko apliecina tas, ka Pieteicējs pēc etapēšanas uz Rīgas Centrālcietumu nekavējoties vērsās medicīnas daļā.

[4] Paskaidrojumā tiesai IVP uzskata, ka pieteikums nav pamatots, un lūdz to noraidīt, balstoties uz pārsūdzētajā lēmumā norādītajiem apsvērumiem.

[5] Tiesas sēdē Pieteicējs pieteikumu uzturēja un paskaidroja, ka nav draudējis lauzt cietuma īpašumu, bet gan jautājis, ko viņam darīt, lai notiktu kaut kāda cietuma administrācijas rīcība, jo Pieteicējs bija neapmierināts ar nepamatoto pārvietošanu. Viņam nebija skaidrs, par ko viņš tika ievietots soda izolatorā./numurs/. kamerā Pieteicējs jau sākotnēji saprata, ka viņam ir psiholoģiskā nesaderība ar otru ieslodzīto. Uzraugam viņš norādīja, ka viņam ir bail atrasties kamerā. Uz tiesas jautājumu par apdraudējumu Pieteicējs paskaidroja, ka grūti spriest, vai izceltos kautiņš, jo kamerās ir videonovērošana. Otrs ieslodzītais draudus neizteica. Pieteicējam ir nodarīts kaitējums, jo soda izolatorā viņš bija psiholoģiski nomākts. Tādēļ, ierodoties Rīgas Centrālcietumā, viņš uzreiz lūdza medicīnisko palīdzību, vairākas reizes apmeklēja psihiatru un viņam tika izrakstīti nomierinoši medikamenti. Viņam bija bezmiegs, slikta apetīte, uztraukums, nervozitāte, aizvainojums.

Atbildētājas pārstāvis pieteikumu neatzina un paskaidroja, ka Pieteicējs nepakļāvās administrācijas lēmumiem. Inspektora izziņā Pieteicēja personas kodā pielaista pārrakstīšanās kļūda. Pieteicējam nav subjektīvo tiesību izvēlēties, ar ko atrasties vienā kamerā, un viņa rīcība būtībā ir tendēta uz to, lai panāktu sev šādas izvēles iespējas. Pieteicējs neapliecināja, ka bija konfliktsituācijas ar otru ieslodzīto. Ieslodzīto pārvietošana ir cietuma drošības daļas kompetences jautājums, tas ir iestādes iekšējs lēmums. 12 diennaktis tika piemērotas tāpēc, ka pieteicējs draudēja sabojāt cietuma īpašumu, un no amatpersonu un otra ieslodzītā iesniegumiem secināms, ka draudi pastāvēja.

Motīvu daļa

[6] Pārbaudot lietas apstākļus un izvērtējot lietas dalībnieku izteiktos viedokļus, tiesa secina, ka pieteikums ir nepamatots un noraidāms.

[7] Lietā ir strīds par to, vai Pieteicējam pamatoti piemērots disciplinārsods, ievietojot viņu soda izolatorā uz 12 diennaktīm. Strīds ir arī par piemērotā soda samērīgumu.

[8] Atbilstoši Latvijas Sodu izpildes kodeksa 70. panta pirmās daļas 6. punktam par soda izciešanas režīma prasību pārkāpšanu notiesātajiem var uzlikt šādus sodus: notiesātos, kas sodu izcieš cietumos, ievietot soda izolatorā līdz piecpadsmit diennaktīm. Vienlaikus saskaņā ar minētā kodeksa 70. panta trešo daļu ievietot soda izolatorā var tikai notiesātos, kuri izdarījuši rupjus vai sistemātiskus soda izciešanas režīma pārkāpumus. Tātad, pārbaudot, vai Pieteicējam pamatoti piemērota ievietošana soda

izolatorā, tiesai jānoskaidro, vai Pieteicējs ir izdarījis rupju vai sistemātisku soda izciešanas režīma pārkāpumu.

[9] Saskaņā ar Daugavgrīvas cietuma priekšnieka 2013. gada 12. aprīļa lēmumā norādīto pārkāpuma būtību Pieteicējs 2013. gada 11. aprīlī kategoriski bez iemesla atteicās uzturēties /numurs/. dzīvojamā kamerā, tādējādi pārkāpjot Ministru kabineta 2006. gada 30. maija noteikumu Nr. 423 „Brīvības atņemšanas iestādes iekšējās kārtības noteikumi" (turpmāk – Noteikumi Nr. 423) 44.9. punktu. Minētā tiesību norma nosaka, ka notiesātajiem ir pienākums izpildīt brīvības atņemšanas iestādes darbinieku likumīgās prasības.

Saskaņā ar Latvijas Sodu izpildes kodeksa 70. panta ceturtās daļas 6. punktu atteikšanās izpildīt iestādes darbinieku likumīgu prasību ir uzskatāma par rupju soda izciešanas režīma pārkāpumu. Līdz ar to jāpārbauda, vai Pieteicējs ir atteicies izpildīt iestādes darbinieku likumīgu prasību.

[10] Atbilstoši Noteikumu Nr. 423 13. punktam ar brīvības atņemšanas iestādes priekšnieka rīkojumu izveidotā notiesāto izvietošanas komisija nosaka, kurā brīvības atņemšanas iestādes nodaļā, vienībā un kamerā notiesātais ievietojams (ņemot vērā brīvās vietas kamerās, notiesāto psiholoģisko saderību, izglītības līmeni un veselības stāvokli). Komisijas lēmumu ieraksta protokolā (6. pielikums).

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments savā 2013. gada 5. jūlija spriedumā lietā Nr. SKA – 296/2013 ir atzinis, ka aplūkotā tiesību norma vārdiski attiecas uz gadījumiem, kad notiesātais tiek pieņemts brīvības atņemšanas iestādē, taču pēc analoģijas ir piemērojama arī gadījumos, kad notiesātie tiek pārvietoti no vienas nodaļas, vienības vai kameras uz citu.

Pēc tiesas pieprasījuma iesniegt attiecīgu notiesāto izvietošanas komisijas lēmumu Daugavgrīvas cietums ir iesniedzis 2013. gada 11. aprīļa apcietināto un notiesāto personu pārvietošanas saraksta kopiju, paskaidrojot, ka 2013. gada 11. aprīlī cietumā vēl netika veikta notiesāto izvietošanas komisijas lēmuma sastādīšana, bet tika noformēts apcietināto un notiesāto personu pārvietošanas saraksts. Saskaņā ar sarakstā norādīto Pieteicējs pārvietojams no/numurs/ kameras uz /numurs/ kameru.

Tādējādi lēmums par Pieteicēja pārvietošanu nav noformēts atbilstoši Noteikumu Nr. 423 13. punktam un 6. pielikumam, līdz ar to šī neatbilstība ir procesuāls pārkāpums. Tomēr, ņemot vērā konkrētās lietas apstākļus un minēto Daugavgrīvas cietuma paskaidrojumu, tiesa uzskata, ka šāda procesuālā neatbilstība neietekmēja pārvietošanas lēmuma saturu, tādēļ tā nav uzskatāma par būtisku procesuālu pārkāpumu un nerada lēmuma prettiesiskumu.

Pieteicējs iebilst, ka lēmums par viņa pārvietošanu ir nepamatots un pieņemts bez jebkāda iemesla.

Tiesa konstatē, ka 2013. gada 4. decembra ziņojumā Daugavgrīvas cietuma Drošības daļas vecākais inspektors A. Mikulāns norāda, ka Pieteicējs tika pārvietots uz /numurs/. kameru, jo viņa kameras biedrs /pers. N/ lūdza pārvest Pieteicēju uz citu kameru. Zinot, ka Pieteicējam nav konfliktu ar /pers. O/, tika nolemts pārvest Pieteicēju uz /numurs/ kameru. Tiesai ir iesniegts arī talons ieslodzītā izvešanai no kameras, kur minēts, ka ar drošības daļas vecākā inspektora A. Mikulāna pieprasījumu norādīts Pieteicēju izvest no /numurs/kameras nogādāšanai uz /numurs/kameru. Tāpat tiesa konstatē, ka 2013. gada 9. aprīļa iesniegumā notiesātais /pers. N/ norāda, ka nevēlas atrasties vienā kamerā ar Pieteicēju, jo viņiem rodas domstarpības, konflikti un dažādas provokācijas no Pieteicēja puses.

Tātad iestādes lēmums par Pieteicēja pārvietošanu būtībā ir pamatots ar ieslodzīto psiholoģisko saderību, kas ir viens no Noteikumu Nr. 423 13. punktā minētajiem apstākļiem, kas jāņem vērā, lemjot par notiesāto izvietošanu. Līdz ar to tiesa secina, ka Pieteicēja pārvietošana uz /numurs/. kameru un prasība uzturēties tajā bija iestādes darbinieku likumīga prasība un ka Pieteicēja iebildums par šāda lēmuma nepamatotību ir noraidāms.

[11] Vērtējot, vai Pieteicējs ir atteicies izpildīt iestādes darbinieku likumīgo prasību – uzturēties/numurs/. dzīvojamā kamerā –, tiesa ņem vērā turpmāk minētos apstākļus.

[11.1] 2013. gada 11. aprīļa ziņojumā par ieslodzītā disciplīnas pārkāpumu Daugavgrīvas cietuma Uzraudzības daļas uzraugs A. Vlasovs norāda, ka Pieteicējs kategoriski (bez iemesla) atteicās uzturēties /numurs/dzīvojamā kamerā saskaņā ar izrakstīto pārvietošanas talonu, draudēja sasist videonovērošanas kameru un sabojāt citu cietuma īpašumu, kā arī uzsākt kautiņu ar kameras biedru (*lietas 24. lapa*).

[11.2] Pieteicējs 2013. gada 11. aprīļa paskaidrojumā norāda, ka viņu pārvietoja uz kameru, kurā atradās ieslodzītais, ar kuru viņam ir psiholoģiskā nesaderība. Par to viņš uzreiz brīdināja cietuma vadību. No pašas kameras viņš neatteicās un neko lauzt nedraudēja (*lietas 24. lapa*).

[11.3] 2013. gada 11. aprīļa izziņā Daugavgrīvas cietuma Uzraudzības daļas vecākais uzraugs A. Buķis dara zināmu, ka Pieteicējs kategoriski atteicās uzturēties/numurs/ kamerā, pretējā gadījumā draudot sabojāt videonovērošanas kameru un citu cietuma īpašumu, kā arī uzsākt kautiņu ar kameras biedru (*lietas 27. lapa*).

[11.4] 2013. gada 12. aprīļa izziņā Daugavgrīvas cietuma Drošības daļas vecākais inspektors A. Mikulāns norāda, ka Pieteicējam /numurs/ kamerā konfliktu nevarēja būt, jo kamerā viņa veselībai un dzīvībai nekas nedraudēja. Notiesātais tīši atteicās no dzīvojamās kameras ar nolūku uzturēties tikai ar tiem cilvēkiem, kurus viņš izvēlēsies pats. Ar Pieteicēju bija notikusi saruna, kuras laikā viņš nebija nosaucis nevienu ienaidnieku vai kameru, kurā viņam būtu problēmas (*lietas 25. lapa*).

[11.5] 2013. gada 12. aprīļa izziņā Daugavgrīvas cietuma Sociālās rehabilitācijas daļas vecākais inspektors A. Gubarevs norāda, ka 11. aprīlī plkst. 14.45 ar Pieteicēju tika veikta saruna par atteikumu uzturēties /numurs/ kamerā. Pieteicējs izturējās izaicinoši, nenosauca nevienu objektīvu iemeslu, uz kāda pamata viņš atsakās uzturēties kamerā, turklāt draudēja ar cietuma īpašuma bojāšanu

(*lietas 26. lapa*).

[11.6] Ieslodzītais /pers. O/ 2013. gada 12. aprīļa paskaidrojumā norāda, ka Pieteicējs draudēja radīt konflikta situāciju kamerā vai sasist videonovērošanas kameru (*lietas 55. lapa*).

[11.7] Liecinieks A. Buķis 2013. gada 21. novembrī liecināja, ka saskaņā ar pārvietošanas talonu viņš pārvedis Pieteicēju uz /numurs/ kameru. Pieteicējs domofonā paziņoja, ka viņš nevar sadzīvot ar otru ieslodzīto. Pieteicējs draudēja uzsākt kautiņu ar ieslodzīto, bija uzbudinātā stāvoklī, kliedza, vēzējās ar rokām. Teica, ka salauzīs videokameru. Videokamera nav norobežota un ir aizsniedzama. Par to, ka draudi ir reāli, liecināja Pieteicēja uzbudinātais stāvoklis. Ar otru ieslodzīto Pieteicējam nebija konflikta (*lietas 69. lapa*).

[11.8] 2013. gada 4. decembra ziņojumā Daugavgrīvas cietuma Uzraudzības daļas uzraugs A. Vlasovs dara zināmu, ka 2013. gada 11. aprīlī plkst. 14.35 tika pārvests Pieteicējs. Pēc neilga brīža viņš sāka dauzīt durvis un atteicās uzturēties kopā ar kameras biedru, jo viņiem esot atšķirīgas intereses, kā arī draudēja sasist videonovērošanas kameru, ja viņu nepārvedīs atpakaļ uz /numurs/ kameru.

[11.9] 2013. gada 11. decembra tiesas sēdē liecinieks /pers. O/ liecināja, ka atradās kamerā, kad ieveda Pieteicēju. Nekādu konfliktu nebija. Pieteicējs draudus neizteica, agresiju neizrādīja. Varbūt bija kādi izteicieni par draudiem sabojāt cietuma īpašumu, lai nevestu kamerā. Viņu nepārvestu uz citu kameru, ja viņš vienkārši pateiktu, ka nevēlas tur būt. Par iespējamu konflikta rašanos varbūt kaut ko teica, jo pats vēlējās mainīt kameru un lai izpildītu Pieteicēja vēlmi mainīt kameru. Nekas neliecināja, ka varētu izraisīties konflikts ar Pieteicēju, jo pirmo reizi viņu ieraudzīja.

Izvērtējot minētos apstākļus kopumā, kā arī ņemot vērā Pieteicēja paskaidrojumus tiesas sēdē (ka viņš nav draudējis lauzt cietuma īpašumu, bet gan jautājis, ko viņam darīt, lai notiktu kaut kāda cietuma administrācijas rīcība saistībā ar viņa neapmierinātību par nepamatoto pārvietošanu), tiesa secina, ka iestāde pamatoti uzskatīja, ka Pieteicējs atsakās izpildīt iestādes darbinieku likumīgo prasību – uzturēties /numurs/dzīvojamā kamerā. No cietuma darbinieku ziņojumiem, izziņām, paskaidrojumiem un liecībām izriet, ka viņu priekšstats par Pieteicēja rīcību bija tāds, ka Pieteicējs aktīvi nepakļaujas prasībai uzturēties /numurs/kamerā. Turklāt paša Pieteicēja paskaidrojums, ka viņš vēlējies panākt kādu cietuma administrācijas rīcību, apstiprina, ka viņš pilnīgi apzināti ar savu rīcību un izturēšanos vēlējās likt cietuma darbiniekiem noticēt, ka viņa neapmierinātība ar iestādes prasību ir pietiekami nopietna, ka viņš varētu veikt citus režīma pārkāpumus, lai nepakļautos šai prasībai.

Tiesa atgādina, ka šajā lietā Pieteicējs nav sodīts par cietuma īpašuma bojāšanu vai par citu notiesāto fizisku iespaidošanu, bet gan par atteikšanos izpildīt iestādes darbinieku likumīgu prasību, līdz ar to lietā nav būtisks Pieteicēja apgalvotais, ka viņš nebūtu veicis fizisku agresiju. Būtiski ir tas, ka Pieteicējs aktīvi un apzināti rīkojās un izturējās tā, lai piespiestu cietuma administrāciju atcelt vai mainīt lēmumu par viņa pārvietošanu un lai tādējādi viņš panāktu pats savu gribu, kura bija pretēja iestādes lēmumam. Tādēļ Pieteicēja rīcība pamatoti kvalificēta kā atteikšanās izpildīt iestādes darbinieku likumīgo prasību.

[12] Vērtējot piemērotā disciplinārsoda samērīgumu, tiesa ņem vērā, ka saskaņā ar Latvijas Sodu izpildes kodeksa 70. panta pirmās daļas 6. punktu ievietot soda izolatorā var līdz 15 diennaktīm. Pieteicējam piemērota ievietošana soda izolatorā uz 12 diennaktīm, tātad tuvu maksimālajam sodam. Turklāt ievietošana soda izolatorā ir bargākais no sodu veidiem, un Pieteicējs norāda, ka cietuma administrācijai bija iespēja piemērot kādu citu sodu.

Tiesā no Rīgas Centrālcietuma ir saņemta informācija, ka Pieteicējs, atrodoties ieslodzījumā kopš 2004. gada, 87 reizes ir pieļāvis disciplīnas pārkāpumus, par ko 54 reizes ir ticis sodīts. Turklāt pēdējā gada laikā Pieteicējs divreiz (2012. gada 12. aprīlī un 8. oktobrī) bija sodīts par cietuma īpašuma bojāšanu, kas izpaudās kā personīgo mantu un auduma gabala dedzināšana, sabojājot elektrības kabeli, kā arī apdedzinot sienu un radiatoru. Līdz ar to cietuma administrācijai bija pamats uzskatīt, ka Pieteicēja nepakļaušanās iestādes darbinieku likumīgajai prasībai un draudi sabojāt videokameru bija nopietni, sevišķi apsverot potenciālo kaitējuma apmēru iestādes īpašumam (ņemot vērā videokameras vērtību salīdzinājumā ar citiem priekšmetiem kamerā).

Turklāt tiesa konstatē, ka jau iepriekš Pieteicējam daudzkārt piemērots disciplinārsods – ievietošana soda izolatorā. 2007. gada 13. septembrī Pieteicējs ievietots soda izolatorā uz 3 diennaktīm, jo citstarp ignorēja cietuma administrācijas likumīgās prasības; 2008. gada 20. martā viņš ievietots soda izolatorā uz 15 diennaktīm, jo glabāja priekšmetus neatļautai saziņai un aizskāra administrācijas pārstāvja godu un cieņu; 2008. gada 8. jūlijā ievietots soda izolatorā uz 15 diennaktīm, jo glabāja divus mobilos telefonus; 2008. gada 29. augustā ievietots soda izolatorā uz 5 diennaktīm, jo aizskāra cietuma darbinieka godu un cieņu; 2009. gada 12. februārī ievietots soda izolatorā uz 10 diennaktīm, jo atteicās izpildīt cietuma darbinieka likumīgās prasības, kā arī uzvedās izaicinoši; 2009. gada 16. aprīlī ievietots soda izolatorā uz 10 diennaktīm, jo glabāja mobilo telefonu; 2009. gada 1. decembrī, kā arī 2. decembrī nolemts ievietot Pieteicēju soda izolatorā uz 10 diennaktīm, jo viņš glabāja mobilo telefonu; 2011. gada 14. jūlijā ievietots soda izolatorā uz 5 diennaktīm, jo atteicās izpildīt cietuma darbinieka likumīgās prasības; 2011. gada 16. augustā ievietots soda izolatorā uz 7 diennaktīm, jo glabāja mobilo telefonu; 2011. gada 23. decembrī ievietots soda izolatorā uz 6 diennaktīm, jo aizskāra cietuma darbinieka godu un cieņu; 2011. gada 28. decembrī ievietots soda izolatorā uz 7 diennaktīm, jo atteicās izpildīt cietuma darbinieka likumīgās prasības; 2012. gada 5. janvārī ievietots soda izolatorā uz 11 diennaktīm, jo sabojāja cietuma īpašumu; visbeidzot 2012. gada 15. februārī Pieteicējs tika ievietots soda izolatorā uz 15 diennaktīm, jo sabojāja cietuma īpašumu.

Secināms, ka agrāk piemērotie sodi nebija sasnieguši mērķi – atturēt Pieteicēju no turpmāku pārkāpumu izdarīšanas. Līdz ar to tiesa atzīst, ka Pieteicējam piemērotais sods ir samērīgs ar pārkāpuma raksturu un ka prasījums par leslodzījuma vietu pārvaldes 2013. gada 20. augusta lēmuma Nr. 1/15.2-M2270 atcelšanu ir nepamatots.

[13] Pieteicējs prasa piedzīt atlīdzinājumu 42 686,15 *euro* (30 000 latu) apmērā par personisko un morālo kaitējumu.

Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 9. pants nosaka, ka morālais kaitējums šā likuma izpratnē ir personiskais kaitējums, kas izpaužas kā fiziskās personas ciešanas, kuras tai izraisījis būtisks šīs personas tiesību vai ar likumu

aizsargāto interešu prettiesisks aizskārums. Savukārt minētā likuma 8. panta pirmā daļa paredz, ka personiskais kaitējums šā likuma izpratnē ir kaitējums, kas ar iestādes prettiesisku administratīvo aktu vai prettiesisku faktisko rīcību nodarīts fiziskās personas dzīvībai, fiziskajai integritātei, veselībai, brīvībai, godam un cieņai, personiskam un ģimenes noslēpumam vai komercnoslēpumam, autortiesībām vai citām nemantiskajām tiesībām vai ar likumu aizsargātajām interesēm.

Tā kā lietā nav konstatējams iestādes administratīvā akta prettiesiskums, nav arī pamata konstatēt Pieteicējam nodarītu personisko (tostarp morālo) kaitējumu, par kuru viņam būtu tiesības prasīt atlīdzinājumu saskaņā ar Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likumu. Līdz ar to arī prasījums par kaitējuma atlīdzināšanu ir noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246. – 251. pantu, tiesa

nosprieda:

noraidīt /pers. C/ pieteikumu par Ieslodzījuma vietu pārvaldes 2013. gada 20. augusta lēmuma Nr. 1/15.2-M2270 atcelšanu un par personiskā un morālā kaitējuma atlīdzināšanu 42 686,15 *euro* (30 000 latu) apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamentam viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese I. Freimane